

A kis szöszi

Péter örült. Vége a műszaknak. Igyekezett ki a portán, hogy még láthassa azt a szöszi kislányt. Igen, így emlegette magában: a kis szöszi. A porta ajtaján kilépve látta, hogy az általa tetszett lány beszélget egy fiúval. Aki nem más, mint Roland, magas, nyurga gyerek, tele szeplővel és még az orra is mintha ferdén nőtt volna. Ejnye, ejnye, megelőztek – gondolta szomorúan. De még várt. Talán hátha mégis egyedül marad a lány, és akkor odamehet hozzá. De nem. A kis szöszi beszállt ennek a fiúnak a kocsijába. Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel, úgy, hogy még mások is hallani vélték.

Másnap a gyárban látja, hogy a bagózó helyiségben két srác pöfékel, az egyik Roland. A másikat nem ismerte, talán új fiú lehet. Péter nem tétovázott, és odalépett hozzájuk.

– Sziasztok! Szia Roland! Megkérdezhetem hova mentetek azzal a szép lánnyal tegnap műszak után?

– Ó, csak megkért vigyem haza. Én meg, óhaj, sóhaj, parancs, hazafurikáztam.

– Akkor köztetek nincs semmi? Azaz nem jártok?

– Nem. Miért? Csak nem tetszik neked? Irigykedsz mi?

- Tudod, már napok óta figyelem, és nekem annyira bejön a csaj, hogy le fogom szólítani. Kell nekem ez a lány. Szép keblei vannak, ejha közéje dughatnám a buksimat. És a fenéke abban a rövid nadrágban, ahonnan kidudorodik. Hát nem semmi! Beindította a fantáziámat becsülettel. Csak úgy berregek a látványától. A szeme, ó ha elmerülhetnék benne... Tudsz valami közelebbit róla?

- Igen, karatézik, és egy dan-os fekete öves. Vigyázni kell vele... Rengeteg versenyt nyert. Mindene a sport.

- Nem mondod. El sem hiszem, hisz olyan nőies, nem úgy fest, mint aki nap, mint nap edzene. Bár a combjai elég izmosak, de még így is nagyon csábos. Valahogyan összehozhatnál vele, mert nekem ez a kiscica tutira bejön. Álmaim királynője. Már jó pár hete figyelem, azt hiszem, beleszerelmesedtem. Bocsi, de valahogyan meg kell ismernem. Ilyen dögös csajt rég láttam. Mindene a helyén, szép mellek, kecses mozgás és a zöldeskék szeme, és az állandó vidámság az arcán, na az tényleg rabul ejtett. El tudnám képzelni, ahogy átölelem, és ahogy megcsókolom. Nem hiszed el, de tegnap róla álmodtam... azt, hogy az enyém lett, testestől-lelkestől. Akkor gondolhatod, hogy be vagyok ájulva tőle. Belezúgtam, mint a nagyágyú. Tegnap még irigyeltelek is, ahogy beszállt melléd a kocsiba. De mondd, tényleg nincs köztetek semmi? Honnan ismered? Van pasija?

Roland és a mellette lévő fiú, Róbert összenéztek, és majd megfulladtak a nevetéstől. Igaz, amennyire tudták, visszafogták magukat.

– Mi van már? Nem tudsz válaszolni?

– Dehogynem! A csajsziád, a te kiscicád, az én nővérem. Mellesleg itt áll mellettem a házi kandúrja!

Ellen-tétek c. kötetből